

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocijalno glasilo.

Štev. 66.

V Ljubljani, v sredo 17. novembra 1897.

Letnik II.

„Slovenski List“ izhaja v sredo in soboto. — Naročnina je za vse leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrt leta 1 gold. Vsaka številka stane 5 novč. — Dopisi pošiljajo se uredništvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. — Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — Naročnina, reklamacije in oznanila se pošiljajo upravištvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. Uredništvo in upravištvo sta v Ljubljani, Gradišče štev. 15. Uradne ure od 10. do 12. dopoldne. — Oznanila se računajo po navadni ceni.

Dr. Zarnik contra dr. Tavčar.

I.

„Prepričana je narodna stranka, da ima duhovnik v cerkvi sami toliko posla, da se mu nij treba vtikati v naše posvetne zadeve ter tukaj napravljati s svojo pretirano ošabnostjo in prenapetostjo prepire in sovraštva! Narodna stranka vnema se za napredek, in sicer ne samo glede telesa, temveč tudi glede duše. Pri tem pa želimo, da postane napredka deležen tudi naš kmet, ker to vendar ne bode moglo do sodnega dne tako dalje iti, da bi naš kmet vedno stal pod jerobstvom naše duhovščine, in da bi ne prišel nikdar, če bi župniku ali gospodu kape-lanu ne bilo všeč, do proste uporabe od Boga mu dodeljenih možgan.“ Upiramo se proti vtikanju duhovščine v naše posvetne zadeve tudi zagadelj, ker se bojimo, da duhovnik, če se vtika v posvetne zadeve, pri tem pride v nevarnost, da zanemari svoje cerkvene posle; ker to morate pametni možje pripoznati, da ima dober duhovnik, če hoče vse vestno opraviti, kar mu predpisuje cerkev, čez glavo opraviti, in da trpi cerkvena njegova služba škodo, ako se vtika, zapustivši svete kraje božjih svetišč, v volitve, agitacije in druge take reči, ki ga nič ne brigajo!“ — Tako je govoril na shodu v Vipavi: Dr. I. Tavčar.

II.

„Blagor narodu, kjer duhovščina tako ne-razrušljivo s svojim narodom stoji, kakor egip-tovske piramide, kjer se vedno tako aposteljski za najsvetejše pravice svojega naroda poteza, kakor pri nas“ — tako sem pisal v 6. listu „Novic“; dostavljam pa zdaj, da je tako bilo vedno pri nas, kar pomnimo, in upamo, da bo tudi za naprej tako ostalo. Ne bi bil tudi dalje besedice o tem zinil, ko ne bi bil preteklih

14 dni v vsem časnikarskem cvetu „Cislajtani“, ki po samih vijolicah, rožah in prekrasnem rožmarinu diši, dan na dan bral, da so napravili dosednji zbor pri nas sami „ultramontanci“, „klerikalci“, „črni Čehi“ — in Bog vé kako se še ta tolovajski besednjak dalje glasi — da to ni bil prav za prav deželni, ampak le „mali tri-dentinski zbor“ itd. — da, ako se duhovni zdaj le pritisnejo, ako se jim prepove, se volitev vdeležiti, bo drugi zbor gotovo drugo podobo dobil. — Vprašam: kakošni pojmi in kakošne misli so to o državnem pravu, o svobodi in ustavnosti, ako bi to vse res bilo? Vprašam ta dunajski rožni cvet „Neue freie Presse“ ime-novan, in vse njene repove v Gradcu in Trstu, kje v vseh ustavah cele Evrope in Amerike se dobi le en sam paragrafček, kjer bi se duhovščini ne podajale ravno tiste državljanske pravice, kakor vsacemu drugemu poštenemu možu, iz ktere-ga si bodi stanu? Vprašam dalje, ali ni ta goldinar, ki ga duhoven kot davek plača, ravno toliko vreden, kakor forint od uradnika, čevljarja, mareljarja, branjevca itd.? Ali ne bi bila to naj-večja krivica, ko bi se prve in najvažnejše državljanske pravice kratile samo enemu, in to tistemu stanu, ki je tako sila imeniten v našem kršćan-skem svetu? Vpije pa ta drhal: duhoven spada k altarcu in na prižnico, za vse drugo mu ne sme biti nič mar!“ Ali gospodje v davkariji so popolnoma družega mnenja; oni v svoje posle čisto nič altarcja ne mešajo, temuč pobirajo to „kar gre cesarju, naj bo cesarjevega“, ravno tako od fajmoštra in kaplana, kakor pa od kacega hišnika, urarja, mizarja itd. Kadar je treba za pogorelec nabirati, revnim šolarjem knjig in pa-pirja kupovati, prineske za ktero si bodi društvo skupljati, vprašam, na koga pa takrat ravno tista drhal najbolj hrupi, da mora dati, da naj-lajze da, ker je samec in nima družine, kot na

duhovna?! Za to so dobri, kaj ne? Kadar je pa treba vdeleževati se prvega ustavnega prava, takrat pa ti možje kričé: marš ven ž njimi pred vrata! Ali je to doslednost, ali je to logika?! Če hočemo to konsekvencijo dalje tirati: krojač ostani ti pri svoji igli, drugo tebi nič mar; čev-ljar, ti pa pri kopitih, zdravnik, ti pri svojih bolnikih, kustos, ti pri zgornjem in dolnjem mu-zeju, kamnogoriški žebjar, ti pri svojih cajnih, ti usnar pa iz Podlublja, pri urbasu in podplatu itd, tedaj pridemo do tega, da ne bo nobenega volilnega odbora, nobene volilne agitacije, no-benega volilca, nobene ustave in nobenega de-želnega zbora, in niti legalnega niti izrednega, niti ožjega niti širjega „reichsratha!“

Se ve, pravijo nekteri blaži vekači med „Neuefreieprešarij“: voliti bi se še smeli duhovni, samo „agitovati“ ne! Kaj se pravi agitovati? Mislim: pomenkovati se s svojimi farani, tega ali unega jim za volitev nasvetovati in povedati, zakaj da ravno tega, se z volilci svoje fare k volitvi peljati, jim tam še v zadnjem trenutku svete dajati, — to mislim, je vsakemu poštenemu državljanu dopuščeno. Natanko sem ogledal vse paragrafe februarkega patenta, našega kaznega zakonika z vsemi „novelami“ od prejšnjega „reichsratha“ zavoljo volitev izdanih, pa nikjer nisem našel ne najmanjše trohice, kjer bi se fajmoštrom ali kaplanom prepovedovalo v tem smislu agitovati, kakor sem poprej omenil.

Dozdaj sem ta predmet skušal samo raz-jasniti iz negativnega obzira, pogledjmo, kako je stvar iz pozitivnega stališča. — Vprašajmo, ali ni tudi sveta dolžnost duhovnov, se volitev vde-leževati kar je mogoče najživahneje? Vsak vrabec na strehi čivka, kaj možje a la Giskra, Mühlfeld, Kuranda namerjajo s cerkvenim imetkom, s cerkvenim dobrom, z ljudskimi šolami itd., ko bi enkrat do moči in do vlade prišli. Vprašam

Kolesarjeve povesti.

(Črtice. — Spisal Iv. Ev. Ribič.)

(Dalje.)

II.

Pavla.

Na travnikih ob cesti so kosili kosci otavo, grabljačice v belih predpasnikih so preobračale ovenelo travo, med grmovjem je postopal za ži-vino dolg, star, sesušen pastir, v cestnem prahu so se igrali otroci, — jaz pa sem letel na brzem kolescu po gladki cesti, opazujé pisane slike, ki so se mi hitro ko v kalejdoskopu prikazovale pred očmi. Nemirno je poskakovalo kolo in jaz sem se lahkotno pozibaval.

Živahni vetrič, ki mi je hladil čelo in se igral z mojo čepico, je prinašal močni vonj po suhem senu do mene. Brez skrbij in težav sem brnel z lahkotnim srcem med nebom in zemljo. Igraje sem se poganjal po ravni cesti.

Hkrati je vstal pred menoj mal, z zelenim grmovjem porasel hribček. Kolikor bližje sem mu prihajal, toliko višji je postajal. Kmalu so mi povedale noge, da se cesta vzdiguje. Stopal sem krepkejšje na pedala in liki ptica je letel moj jekleni konjič po dolgih, poševnih serpen-tinah navkreber. Veliki leskovi grmi so se dvi-gali ob cesti navzgor. Srobrot in divja trta sta jih bobotno prerastala. Živega človeka nij bilo na cesti, tihota je vladala v gostem grmovju; sli-

šalo se je samo šršenje kolesa po drobnem črni-kastem pesku. Iz ravnine, daleč za menoj, se je razločilo vriskanje koscev, kladivo klepalca in zvenčeče brušenje kōs.

Cesta se je vila višje in višje... Sivkaste skale so me pozdravljale ob potu. Tu in tam se je pokazal na kaki skali brinov grm, na pol iz-ruvan mecesen, suha smreka in okleščen jesen.

Zdelo se mi je, da sem prišel na drug svet. V ravnini živahno življenje, tukaj smrtna tihota, neobdelane planjave, gosto grmovje. Cela okolica nij imela prav nič našega na sebi.

Slednjič sem privozil na vrh hriba. Srce mi je nemirno plalo, po čelu so mi stale svetle rosne kaplje, v kolenih sem začutil za hip malo utrujenost. Stopil sem s kolesa in je prislonil k bližnji skali. Sam sem se vsedel na zeleno rušnjo in se ozrl po obširni ravnini, ki se mi je odprla pred očmi.

Pod menoj je ležala mala vas — kopa raz-trganih lesenih koč, za njo se je raztezalo celo polje grmičevja, med katerim se je paslo rdeč-kasto, pritlikavo govedo s hrepečimi zvonci na vratovih. V nekoliko daljavi se je videlo zopet nekaj hiš in mala cerkev s špičastim zvonikom. V sivi dalji pa so se razločile visoke strehe in beli zidovi — malo pokrajinsko mestece.

Po kratkem počitku sem skočil na kolo in se spustil v dir po cesti, ki se je vila po obširni poljani. Mimo široke, plitve mlakuže, v kateri so,

se valjali otroci v blatu, sem zdrčal do razpotja kjer se je nagibal črviv kol proti zemlji z ob-jedeno leseno roko, na kateri je bilo zapisano s spranimi, komaj čitljivimi črkami:

„Nach Gottschee.“

Do poznega večera sem hodil po kočevskem mestu, ogledal sem si vse znamenitosti in vse posebnosti. Poln vtisov sem se vračal v mraku v gostilno, kjer je počival moj konjiček pri praznih jasliah.

Moja gostilna nij bila jedna najnovejših, ker sploh nisem prijatelj vseh najnovejših novostij. Tovariš mi jo je nasvetoval, češ da je solidna. Pod tem njegovim izrazom sem si jaz predstav-ljal samo to, da mi postrežejo uljudno za denar z jedjo in pijačo ter mi pripravijo, če treba, trdo, nekoliko zamazano postelj v nizki sobici z jednim oknom, obrnjenim na kako idilično dvo-rišče s hlevi in gnojiščem. Več si nisem domišljjal. Bog vé, da ne!

No, in vendar sem se nekoliko motil.

Z jedjo in pijačo mi je res postregel korpu-lentni gostilničar. Prisedel je celo k meni in me zabaval med večerjo s svojim živahnim pripove-dovanjem. Razlagal mi je najprej, zakaj k njemu najrajše zahajajo Slovenci, ki pridejo po kakem opravilu v Kočevje; zatrjeval mi je, da je on internacionalen, „kakor mora biti vsak trgovec“, je pristavil odvažno.

vsacega poštenega katoličana: ali smé v tacihi prilikah pravi katoliški duhoven, bodi si kaplan, župnik ali korar, križem roke držati in neutralno gledati, kakošni pomagači da se za Naceta okoli njega za zbor volijo? Znano je, kaj je sv. apostol Janez rekel o mlačnem, ki ni ne mrzel, ne gorek; dostavljam pa, da tak duhoven, ki bi se v tacihi zadevah tako obnašal, ne bi bil mlačen, niti mrzel, temuč že popolnoma zmrznjen.

To je moje osebno mnenje; dobro se mi pa zdi, da ravno to trdijo najslavnejši katoliški pisatelji, ki so se z državnim pravom pečali, kakor slavni Adam Müller, Döllinger, Phillips, Görres, in slavni Adam Müller imenuje tacega duhovna, ki se pri vršenju prvih državljskih pravic mlačno drži, naravnost nepoštenega — einen ehrvergessenenen Priester. — Pisal sem ta članek kakor priprost časnikarsk odgovor časnikarskemu natolcevanju v „Neue freie Presse“, „Tagespost“, „Triester Ztg.“ itd. Kar se pa posebej velicega sultana na dunajskem lancu privezanega tiče, ki se „N. F. Presse“ imenuje, in ki je že od samega lajanja na nas postal ves hripav, in o katerem pravijo „Politik“, stara „Presse“ in „Debatte“, da je Beustov „Leibhuser“, moramo ga malo pri luči pogledati, kajti finetelni, šeki in drugi kužki a la „Telegraf“, „Triest. Ztg.“, so samo velikega sultana „appendices“ in niso vredni, da bi se človek dalje ž njimi pečal. Kdo je ta slavni junak, ki nas hoče vse Slovane v žlici vode vtopiti, slovensko duhovščino pa posebej pod gnojni koš spraviti? Da je Jud, to lahko vsak vgane. Da pa še to avstrijski Jud ni, ampak da je ta „slavni“ mož iz Pruskega k nam priromal, bi težko kateri pošten Avstrijan verjel. Res pa je, — mož se piše dr. Maks Friedländer in je prav pruski Hebrejec iz Vratislava v Šleziji. In ta hebrejski dohtar se predruje vsaki dan nam v obraz ponavljati, da bo on slovenski narod in njegovo duhovščino „moreš“ učiti!!! — Predno sklenem, še enkrat ponavljam, da je to prost časnikarsk članek, in da ni nikakor pisan „ad usum delphini“, kakor se pravi, ker prepričan sem, da zadostijo vsakemu Slovincu, posebno pa naši vrli duhovščini, besede slavnega angleškega admirala Nelsona, ki jih je pred slavno zmago pri Trafalgaru 1807 svoji morskimi armadi rekel: Domovina pričakuje od vas, da bo vsaki njen sin svojo dolžnost storil!

Dr. V. Zarnik.

Iz državnega zbora.

Nihče nij mislil na to, da bi se ministerstvo Baden res moglo spraviti na zatožno klop, ker je za to treba dvetretjinske večine. Ves šum v zbornici so gnali Nemci le zaradi tega, ker so hoteli ropotati in govoriti skozi okno in hujskati

nemški narod. Poslednje se jim je res toliko posrečilo, da so oplašili in iz uma spravili celo katoliško ljudsko stranko. Najprej sta se pravici po robu postavila Dipauli in Zallinger in za njima so pri glasovanju zatajili slovansko desnico in njena prava razen dveh vsi poslanci katol. ljudske stranke, ki so, ali glasovali z levico (7), ali pa odšli iz zbornice. Pacakov predlog, da naj se preko obtožbe ministrov preide na dnevni red, je bil sprejet le z večino 6 glasov. Bilo je 177 glasov proti 171. Ko bi desnici ne bili prišli na pomoč poljski somišljeniki Stojalovskega, bi bila ista propadla. Moško so se pa ti poljski kršč. socialisti odrezali, ko so jih Nemci zaradi glasovanja zaničevali. Dr. Danielak je rekel nemškim antisemitom: „Nikdar ne smemo pozabiti, da smo Poljaki“ in da kot Poljaki, je hotel reči, ne smemo držati z Nemci proti Slovanom.

Zanimivo je to, da je najnovejši „kompanjon“ dvornega svétnika Šukljeja, namreč dr. Křonawetter, govoril in glasoval za to, da naj se ministri tožijo. S svojim glasom je proti ministrom pritisnil tudi sekcijski načelnik baron Schwegel.

Slovanska krščansko-narodna zveza se odločno pri ministrih poteguje zato, da bi se začelo osuševati ljubljansko barje. Vlada je obljubila, da se bode izplačalo v treh letnih obrokih 750.000 gld. državne podpore. Ob 50letnici cesarjevega vladanja se baje že prične z osuševanjem.

V proračunskem odseku je pa sklenila večina, da ne bode o vprašanju nagodbenega provizorija podrobne razprave, ker predloga obstoja iz jednega samega paragrafa, in da naj se po predlogu Pininskega še enkrat prične glavna razprava. Kako nesramni so Nemci, se vidi iz besedij posl. Forcherja, ki si je upal izgovoriti besede: „Vlada Slovanom na vse strani streže, proti Nemcem je pa brezobzirna, zato se Nemci ne moremo ogrevati za interese države“. — Včeraj je bila zopet seja, a brez pomena. Prihodnja seja odseka bode v četrtek.

Politiški pregled.

Iz delegacij. Včeraj sta se sešli avstrijska in ogerska delegacija na Dunaju. V avstrijski delegaciji so zastopniki opozije Hofmann-Wellenhof, dr. Scheicher in dr. Gross izjavili, da se ne udeležijo volitve predsednika, in so naznanili svoje stališče glede pogodbe. Predsednikom je bil izvoljen grof Thun. Čehi so oddali bele listke in tako je dobil Thun le 35 glasov. Povdarjal je predsednik v svojem nagovoru lepo soglasje velesil glede kretskega vprašanja in ugodno razmerje med Avstrijo in Rusijo glede

orientskega vprašanja. Podpredsednikom je bil izvoljen poslanec Jaworski. Vlada je predložila skupni državni proračun za l. 1898. Potrebščine znašajo 542.280 gld. več, kakor lani, sicer pa skupaj 161.185.025 gld. V pokritje teh potrebščin so določeni preostanki od carine, ki so proračunjeni na 53.598.890 gld., tedaj 3.025.760 gld. več, kakor letos. S kvotnim prispevkom pa bo Avstrija plačala 1.703.667 gld. manj, kakor lani. Naknadni kredit vojne uprave znaša zaradi nakupa orožja in pošiljatve naših vojakov na Kreto 7½ milijonov. Tudi za mornarico se zahteva posebej še 5 milijonov za napravo nove vojne ladije za obrambo obal. Volil se je proračunski odsek, ki šteje 21 članov, in iz 9 članov obstoječi peticijski odsek, katerega član je tudi dr. Šusteršič.

Na avstrijski poljedelski shod je prišlo na Dunaj blizu 3000 kmetovalcev; tudi Slovenci, Poljaki in Rusini so bili zastopani. Nad 100.000 kmetov je poslalo svoja pooblastila. Shod so pozdravili zastopnik vlade, župan dr. Lueger in drugi. Posvetovali so se, kako bi se napravila skupna organizacija avstrijskih kmetov, dalje o pogodbi z Ogorsko, o reformi žitne borze ter o davkih in pristojbinah, ki posebno žulijo kmeta. Sprejele so se dotične resolucije.

Deželni zbori bodo sklicani v prvi polovici meseca decembra, nižjeavstrijski deželni zbor pa na izredno sejo že dne 20. novembra.

Kriza na Reki. Mestni svet na Reki se že dolgo upira Madjarom, ki hočejo prikratiti mestu avtonomijo in postaviti upravni odbor, ki bi bil posredovalec med mestnim zastopstvom in ministerstvom. Zadnji petek so župan dr. Mayländer in 47 občinskih svetovalcev odložili mandate in le 9 svetovalcev je še ostalo. Ljudstvo je napravilo županu ovacije z godbo pod oknom. Rečani so tako razdraženi nad Madjari, da odpuščajo madjarske uslužbence in nameravajo poslati deputacijo do cesarja. Madjari pa groze, da pošljejo na Reko vladnega komisarja. Pristaši hrvatske narodne stranke drže z Madjari, drugi Hrvatje pa z italijanskimi meščani.

Med turško vlado in avstrijskim konzulatom v Mersini je nastal razpor. Avstroogerski poslanik baron Calice je zahteval od turške vlade zadoščenja s tem, da se odstavita dva turška uradnika v Mersini in da naj se daje častni pozdrav avstroogerski zastavi v mersinskem pristanišču. Porta bode baje ustregla zahtevam našega poslanika.

Na Kreti še ni miru in ga ne bode. Grki zahtevajo, da naj se izselijo vsi Turki z otoka. Diplomacija pa drži s Turki. Bati se je, da bodo Turki, ko odplovejo ladije velesil, naredili mir za nekaj časa s silo, namreč surovo poklali

„Jaz ne razumem, kako se morejo ljudje sovražiti radi narodnosti. Meni — hē, hē — je vse jedno, ali sem Mažar, ali Turek, da imam le denar!“ Pri tem je mož zarožljaj z drobižem v žepu, zamižal z jednim očescem, z drugim pa značilno pomežikal ter napihnil rdeča lica. Potem pa je vneto nadaljeval:

„Kaj ni tako? — Hē, hē, tako je tako!... Jaz sem tak in moji otroci morajo biti tudi taki. Moje hčerke — saperlot — govore slovenski prav tako gladko, kot nemški, moje hčerke... hē, hē, hē“.

Pri spominu na njegove „hčerke“ se je mož dobrovoljno nasmehljaj. Radoveden sem bil, kakšne so one „hčerke“, pri katerih spominu se očetu vse samo smeje.

No, kmalu sem imel čast, spoznati njegovo Ernestino. Vstopila je v sobo s sporočilom, da je za me pripravljena postelj. Pomolila je najprej skozi vrata glavo, debelo, ovalno kroglo z lunimi potezami. Jabolčna lica so bila rdeča, le v sredi je ta rdečica prehajala brez konture v jekleno modro. Male, nalite oči so čepele pod bomo streho redkih obrvij, med katerimi je kraljevala osamljena bradavica. Polne ustnice so se krčevito stiskale, kakor bi se bale ovaditi, da sta se vrsti dvaintridesetih stanovalcev ust že precej decimirali. Za glavo se je pojavilo med vrati bujno, zalito telo, polnih prs in gori do brade segajoče obleke. Roke, katere so si naredile pot v sobo, so bile dolge, debele, ploščnate.

Po njenem vstopu je oče nekaj časa molčal; znabiti zato, da bi si mogel jaz natančneje ogledati njegovo „hčerko“, znabiti vsled česa drugega... Ko pa je zapazil, da jaz vstajam, ji je ukazal ljubeznivo:

„No, dušica moja, pa pelji gospoda v sobo.“ Prepustil sem se „njegovi dušici“, ki me je peljala najprej skozi ozko vežo mimo kuhinje, v kateri se je pregibalo nekaj ženskih postav, potem pa po strmih stopnicah, katerim je že precej tretja deska manjkala. Pod stopnicami je bila pasja hišica in meni se je zazdelo pri prvem pogledu, da je najbrže služila njena streha kdaj za tretjo stopnjo pri stopnicah, po katerih je sedaj mene peljala naklonjena hišna „dušica“.

Brez nesreče sem prišel do vrat meni odkazane sobe, ako ne štejem, da sem se dvakrat izpodtaknil in enkrat neljubo spravil glavo v dotiko s strešnim tramom, kajti moja zvezda vodnica je prvič tako malo svetila, kakor kakšna neubogljiva leščerba, drugič pa je hitela s pospešeno akceleracijo, med tem ko sem jaz v svoji maloupnosti daleč zaostajal.

Končno sem vender pritipal v sobo. Moja vodnica mi je pokazala postelj in se — v moje začudenje — vkljub svoji obilnosti kaj spretno izmotala skozi ozka vrata.

Otal sem sam v sobi. Takoj sem spoznal, da sem prehitro sodil, ko sem si skušal predstaviti prijateljevo izjavo „solidno prenočišče“ plastično in resnično.

Nizka je bila sobica, nizka. V tem se nisem varal. Pač pa je bila postelj bela, čista, s praznimi rjuhami in snažno, krvavordečo blazinicco. Sobica je imela dvoje oken: eno je držalo na cesto, drugo pa na vrt, na katerem je bil med drevjem in zelenjem napravljen steklen salon. Moja predstava o idiličnem dvorišču s hlevi in gnojiščem se mi je torej kar nakrat razkadila v nič. In reči moram, prav nič mi ni bilo hudo radi tega...

Poskušal sem odpreti okno, obrnjeno na vrt. Previdno sem privzdignil rjasto zatvoro in odpahnil okno. Neljubo je zaškripalo ter omahnilo liki perot obstreljenega goloba.

Nato sem se spravil k počitku.

Ker me je bila dolga vožnja precej utrudila, sem kmalu sladko zaspal. Blagodejna dre-mota mi je zlezla na oči, živci so mi odnehovali, v spominu so se mi pojavljali vtisi poslednjih trenutkov, meglene slike brez zveze in reda — zdelo se mi je, da se pregibljam, lahkotno pozibavam, gugam, počasnejše in počasnejše... spanec me je zavil v svoj lahni plašč.

Spal sem...

O blaženo spanje! Kako dobrotno, milo in krepčalno je tvoje naročje, kako sladek tvoj objem, opojen tvoj poljub! Duh spi, počiva od naporov in se krepi. Le domišljija tke in prede dalje in dalje svoje pestrobojne preproge...

(Dalje pride.)

in poobesili nekaj kristjanov. In ta „špas“ stane Avstrijo pet milijonov! Zanimivo je tudi to, da imajo naši admirali vedno drugačne načrte za upokojenje otoka, kot diplomati, in da med njimi nij prave jedinosti. Kriva je upor na otoku jedino le gnila turška uprava.

Bismarkovo glasilo „Hamburger Blatt“ je dalo avstrijskim Nemcem ta-le poduk: „Avstrija že od l. 1866. nij več nemška država in avstrijski Nemci naj svoje razmere do drugih narodov temu primerno uravnajo. Obžalujemo surovosti v avstrijskem parlamentu in časništvu, ker to spravlja nemško stvar v Avstriji ob dobro ime. Avstrijski Nemci naj se z drugimi narodnostmi sporazumejo potom kompomisa. Sedaj nismo v položaju, da bi se Nemčija vmešavala v avstrijske zadeve in potegnila se za Nemce. Te zmožnosti nas je oropal grof Caprivi, ko je l. 1890. odklonil podaljšanje nemško-ruske nevtalitetne pogodbe. Vsled trozveze ne smemo dražiti dunajske občutljivosti“.

Domače novice.

Osebnosti. Gozdnima oskrbnikoma sta imenovana: Alojz Barle za Radovljico in Viktor Prezelj za Cirknico. — Častni kanonik vitez Franc Jožefovega reda dekan in častni meščan postojnski č. g. Ivan Hofstetter je umrl dne 14. t. m. Letos je kot 75letni starček obhajal petdesetletnico mašništva. — Gosp. F. Bergant, adjunkt pri računskem oddelku deželne vlade kranjske, je imenovan računskim svetnikom.

Dopolnilna volitev v deželni zbor kranjski. Pri deželnozborski volitvi, ki se je vršila včeraj za vipavsko-idrijski okraj v Vipavi, je zmagal g. Ivan Božič z 32 glasovi, g. Ivan Lavrenčič je dobil 11 glasov. — Trgovska in obrtna zbornica je na mestu umrlega poslanca Kersnika izvolila poslancem svojega podpredsednika g. Antona Kleina.

Kriva načela, katera oznanujeta dr. Tavčar in „Slov. Narod“ v imenu narodne stranke, so vender enkrat, kakor se nam poroča od raznih stranij, začela ljudem odpirati oči. Še celo najbolj zatuljeni „Narodovci“ se zgražajo nad besedami dr. Tavčarja, ki opravičuje v „Narodu“ svoj vipavski govor tako: „Narodna stranka se bori proti prevladi duhovščine, in ker je ta prevlada za slovenski narod na Kranjskem največja med vsemi njemu pretečimi nevarnostmi, ker je v svojih konsekvencah pogubna narodovemu obstanku in pogubna narodovemu napredku v kulturnem, gospodarskem in v političnem oziru, mora biti rešitev od nje jedna glavnih nalog narodne stranke in prva stvar, katera se mora širšim krogom narodovim pojasniti, naj se tudi zgraža nad tem kdorkoli.“ — Temu nasproti pa mi trdimo, da je največja nevarnost za slovenski narod dr. Tavčar, ki je zapustil načela narodnega programa in odganja duhovščino iz javnega življenja, da se more vezati z liberalnimi Nemci, našimi večnimi sovražniki. Bojuje se zoper „prevlado“ duhovščine, da pušča prevlado Nemcem! Kdo more reči, da nij vzroka dovolj, da mi dr. Tavčarja ne pustimo pri miru? Kakšen razloček je med Tavčarjem in med pokojnim radikalcem Zarnikom (ponatisnili smo v uvodnem članku doslovno obeh mnenja), oziroma kakó rezko se loči sedanja „Narodova“ stranka v svojih načelih od nekdanje narodne stranke, se lahko potipa z roko. Škoda, da je dr. Zarnik mrtav! Danes bi bil po sodbi in programu dr. Tavčarja lahko ključar, ali pa še celo mežnar pri Sv. Volbenku nad Poljanami.

Politično hinavstvo. Včerajšnji „Sl. Narod“ se ježi v uvodnem članku proti okrajnim glavarjem, ki na Kranjskem uradujejo nemški in čitajo najbolj strupene liste à la „Neue Freie Presse“. — To si upa pisati glasilo tistih „narodnih“ mož, ki volijo Nemca dr. Schafferja v deželni šolski svet, in ki imajo odločilno besedo v kranjskih „domačih“ uradih, v katerih se pa z njih prikimavanjem junaški rabi nemščina kot uradni jezik. Kako je že rekel Greuter?

Iz občinskega sveta ljubljanskega. V včerajšnji seji se je sklenilo, da se izstopivšemu obč. svetovalcu J. V. Hraskemu pošlje častna adresa v znak njegovih zaslug za občino. Na

Reki je umrl častni član občine ljubljanske J. Jelovšek; navzoči vstanejo v znamenje sožalja. Na ponudbo c. kr. fin. ministerstva, da prepusti občini posamezna dela Gradu v najem, se ne reflektira, ker občina kaj takega nikdar nameravala nij. Nujni predlog dr. Požarja, naj se dovoli društvu slovenskih biciklistov „Ljubljana“ do preklica vpeljava vode iz Tivolija na dirkališče, da se v zimskem času napravi tam drsališče, kakor tudi vpeljava električne razsvetljave na ondotni prostor, se sprejme. Pri volitvi v razne odseke po izstopivšem odborniku g. V. Hraskem se je le na člane kluba oziralo, drugi občinski svetovalci, ki niso člani kluba, so se popolnoma prezrli. Če je to v korist občinski upravi, da se posamezni člani v toliko odsekov volijo, da jim je skoro nemogoče izhajati, drugi pa v nobene, ne bomo danes presojali. Le toliko omenjamo, da v mestni dvorani politika ne imej mesta. Moč, ki hoče delati v odsekih, naj bi se z veseljem pozdravila. Določi se navodilo za okrajne načelnike. Proračun mestne klavnice za l. 1898. glede troškov v znesku 13.633 gld 38 kr. in dohodkov 21.419 gld. se odobri. Za podaljšanje prašičjih hlevov in asfaltovanje prostorov, kjer se govedina pobija, se dovoli 4620 gld. Isto tako se proračun loterijskega posojila za leto 1898. z dohodki 84.166 gld. 76 kr. in troški 74.593 gld. 78 kr. odobri. Pri tej priliki je opozarjal svetovalec dr. Gregorič na § 9. statuta za loterijsko posojilo iz leta 1880., ki je še danes v veljavi, kateri določuje, da se morajo proračuni in računski zaključki loterijskega posojila kot takega in pa amortizacijskega zaklada ločeni predložiti občinskemu svetu. To se dosedaj nij zgodilo, akoravno bi bil pregled lažji. Pričakuje se, da se ta nedostatek v prihodnje odpravi. Poročevalec in občinski svetn. Svetek ne uvidevata potrebe ločenih računov, nasproti pa g. župan pripoznava opravičenost zahteve dr. Gregoriča in obljubi, da se bodo dotični računi v prihodnje ločeni predlagali. Kolikor je nam znano, isto zahtevata tudi deželni odbor in deželna vlada. Predložitev ločenih računov je deželni odbor v posebnem dopisu na mestni magistrat zahteval in o tem tudi poročal deželni vladi. S tem je ta zadeva, ki se že vleče dlje časa, rešena. Ugovorom o stavbenih zadevah se ne ugodi. Naprava voza za prevažanje jetnikov odda se g. Schlegelnu za 760 gld. Navodila za mestnega ječarja se sprejmo, isto tako predlog, da se administracijsko poslopje klavnice popravi. Prošnji vodstva Lichtenhurnske sirotišnice za brezplačno vodo se ne ugodi. Sklene se na Prule napeljati vodovod. M. Grossmannu, vodovodnemu monterju, akoravno mestni magistrat prošnje ne podpira, se dovoli nagrada 50 gld.

Kranjska deželna vlada je izdala nov ukaz, da naj se najdbe prazgodovinskih izkopin naznanjajo konservatorju. To še ni vse. Leta in leta že romajo vse znamenite kranjske izkopine iz dežele kranjske na tuje. Znabiti bi bilo vender dobro, ko bi se pobrigal v prihodnjem deželnem zboru kak poslanec za to stvar in poprašal: Kam bomo Kranjci hodili študirat naše izkopine? Čemu je naš muzej?

„Naprednost“ v dobičkariji kaže „Slov. Narod“, ko priporoča v inseratu in posebni notici neko damo „pri Slonu“ v Ljubljani, katera zna iz potez na roki povedati vsakemu človeku preteklost in prihodnost. — Le naprej!

Kranjske učiteljice narede glede izboljšanja plač svojo spomenico ter jo predložijo dež. zboru. Spomenico „Učiteljskega društva“ velika večina učiteljic nij podpisala. Mnoge niti vedele niso zanjo.

Petdesetletnico svojega obstanka praznuje te teden ljubljansko stavbinsko in tovarniško podjetje G. Tönniesa. Kakor se nam poroča, nameravajo mnogoštevilni uradniki in delavci tega podjetja prirediti to soboto zvečer bakljado svojim gospodarjem in slednji svojim delavcem v nedeljo slavnost na starem strelišču.

Drobne novice. — V Židovskih ulicah v Ljubljani so v nedeljo zjutraj pod streho hiše št. 3. zgoreli ondi shranjeni telefonski aparati. Škode je okoli 400 gld. — Mrtvega novorojenčka so našli včeraj zjutraj v greznici Rastoharjeve hiše na Karlovski cesti v Ljubljani. Povila ga je v hiši stanujoča dekla, katero so zaprli. Policijski

zdravnik dr. Illner je konstatoval, da je otrok prišel mrtev na svet. — V nedeljo popoldne je plul prvič za poskusno parobrod „Jazon“ g. Kotnika po Ljubljani od Vrhlike do Podpeči in nazaj. Pokus se je dobro obnesel. — Blizu Hüttenberga na Koroškem se je ponesrečil na lovu gostilničar Sacher. Kroglija neprevidnega lovskega tovariša mu je prestrelila prsi, da je obležal mrtev na mestu. — V Trstu štrajkajo kočijaži tržaškega tramvaja. Vzrok nezadovoljnosti je, ker je ravnateljstvo pozvalo na važna mesta ljudi, ki niso imeli nikdar posla s tramvajem.

C. kr. za mesto delegovano okrajno sodišče v Ljubljani pošilja slovenskim strankam samo nemške pozivnice. Naj skoro pridejo na dan dvojezične tiskovine!

Slovensko gledališče. V četrtek 18. t. m. veseloigra „Knjižničar“, v soboto 20. t. m. opera „Fra Diavolo“, v petek 26. t. m. prvič Verdijeva opera „Ples v maskah“ (Un ballo in maschera), v nedeljo 28. t. m. ljudski igrokaz „Debora“, v torek 30. t. m. opera „Ples v maskah“. Poročilo o sinočni predstavi („Fra Diavolo“) prinesemo radi nedostajanja prostora še le prihodnjič. Omenjamo pa že danes, da je pri tej predstavi pokazal velik napredek domači tenor g. Rus.

Nove slovenske dopisnice, katere naj pridno kupujejo vsi Slovenci, ker je čisti dohodek namenjen družbi sv. Cirila in Metoda, se dobe v Ljubljani pri g. Ivanu Bonaču, knjigovezu, in pri gđ. Amaliji Jenkovi v Litiji. Na dopisnicah je Prešernova slika, slika njegove rojstne hiše in otoka bleškega.

O volitvah v delavsko zavarovalnico proti nezgodam v Trstu se nam piše: Sram nas bodi Slovence in Hrvate, da so nas Lahi pri teh volitvah tako sramotno pobili! Tu se vidijo uspehi bratomornih naših bojev! Bori se pri nas narodna stranka proti narodni stranki, in sicer s toliko srditostjo in tolikimi žrtvami, da se mora vsakdo čuditi. Kadar bi pa morali iti organizovani proti pravemu sovragu, je vse mrtvo in se le gleda, katera domača stranka bo prišla akcijo, da bode brž druga lopnila po njej. Tako se Slovenci in Hrvati moramo kmalu uničiti. Ves naš delavski stan je vsled naše modre norosti zopet izročen krempljem krivičnih nasprotnikov, in to pri popolni zavesti, da smo krivi sami! Laški tržaški agitacijski odbor je štel za to volitev 140 članov. Kako je bilo pa pri Slovincih in Hrvatih? O Trstu in Gorici ne govorimo. Na Kranjskem, kjer bi moralo biti središče organizacije, „Slovenčeva“ stranka skoraj nij vedela, da bode volitev, in storila nij nič, ker se je narodna stranka nekako bala njenega sodelovanja. Da, neposredno pred volitvami je župan Hribar razgnal odbor one bolniške blagajne, ki bi morala biti duša močni agitaciji združenih blagajnic po vsi deželi. Vso skrb za volitve je hotela imeti kranjska trgovska in obrtna zbornica, kateri niti na misel nij prišlo, da važnost stvari zahteva, sestaviti močen agitacijski odbor. Nadejala se je, da bodo že priklopljeni Nemci storili vse! Bedastoča! Kdor hoče vedeti, kako je bilo v Dalmaciji, naj čita „Jedinstvo“ br. 86. V celjem kraljestvu je jedino urednik tega lista se nekaj gibal, spisal članek in 40 zasebnih pisem; vsi drugi hrvatski listi volitve niso omenili niti z besedo. Ali se je to zgodilo iz bratske mržnje, ali iz zanikarnosti, ne vemo. Gotovo je pa, da nam je treba drugačnega „jedinstva“ in „edinosti“ v Dalmaciji, na Primorskem in Kranjskem, nego doslej, sicer — žalostna nam majka!

Laški učitelji v Istri obešajo po svojih stanovanjih slike laške kraljeve dvojice, učencem pa puste v porabo zvezke na katerih je „združena Italija“ s Primorsko in južno Tirolsko.

Skladni koledar za leto 1898. Ravnokar je izšel jedini slovenski skladni koledar za leto 1898. Dobiti je pri založniku Dragotinu Hribarju v Celju in po vseh slovenskih knjigarnah komad po 60 kr., s pošto 10 kr. več. Če se jih vzame več skupaj, odpade poštnina. Skladni koledar je jako okusno izdelan, zato služi poleg praktične potrebe tudi za okrasek stene. Priporočamo ga vsem slovenskim pisarnam, zasebnikom in podjetnikom.

Društva.

„Glasbena Matica“ priredi 26. t. m. pevski večer v „Narodnem Domu“.

Slovenska krščanskosocialna delavska zveza v Ljubljani je imela v nedeljo svoj ustanovni zbor. Slovensko delavstvo vdeležilo se je shoda v najobilnejšem številu. Pred zborovanjem bral je sv. mašo v nunski cerkvi č. g. dr. J. Debevec. Cerkev je bila polna slovenskih delavcev in delavk. Po sv. maši vršilo se je zborovanje v novem „Katoliškem Domu“. Vdeležili so se ga zastopniki vseh krščanskosocialnih društev ljubljanskih, prišli so tudi odposlanci novega krščanskosocialnega železničarskega društva v svojih uniformah, kar je naredilo poseben ugoden vtis. Pred zborovanjem je pevsko društvo „Zvon“ zapelo par pesmi. Zborovanje je otvoril g. Gostinčar. Narisal je v kratkih potezih novega društva pomen in namen, katera sta našim čitateljem že znana. Po njegovem govoru se je takoj vpisalo nad 100 članov. Slavnostni govor je v zadnjem trenutku prevzel č. g. dr. J. Debevec, ker je bil č. g. drž. posl. Krek vsled kmetijskega shoda na Dunaju zadržan. Govornik je častno rešil svojo nalogo ter navzoče delavce v pravem pomenu besede navdušil za novo društvo. Govorili so še gg.: Ziller, Rakovec, Zalesjak. Odbor se je volil vslikom, in sicer so bili izvoljeni odborniki gg.: dr. J. Debevec, M. Golobič, dr. V. Gregorič, Iv. Jakopič, Iv. Kregar, M. Mittermayer, K. Polak, L. Smolnikar, Iv. Štefe, H. Zalesjak. Namestniki gg.: J. Baraga, A. Erbežnik, Iv. Pip, M. Vončina; pregledovalci računov gg.: V. Bahar, Iv. Poderžaj, Iv. Rakovec. Društveni odbor se bode danes zvečer konstituiral potem pa prične takoj z delom. Ako društvo delavcem omisli samo veliko čitalnico, knjižnico in toli zaželeno zastavo, storilo bode že precej. Koliko bode pa koristilo s predavanji in drugimi priredbami! V nedeljo dne 28. novembra priredi društvo prvo predavanje. Društvo bode tudi v najkrajšem času skušalo oživiti delavsko šolo za delavce in delavke, ki še niso vešči pisanja in branja. Vsekako je želeli, da se društva oklenejo vsi slovenski delavci v Ljubljani, posebnoma mladina. Za redne člane se je določila udnina 60 kr. na leto. Zborovanju je došel telegrafski pozdrav iz Kamnika.

Martinov večer se je v ljubljanskem „Narodnem domu“ zadnjo nedeljo praznoval jako živahno. Pevski društvi „Ljubljana“ in „Slavec“ sta privabili vsako v svoje prostore mnogo odličnega občinstva. Pohvaliti moramo lepo, precizno petje, pa tudi izvrstno tamburanje, s katerim sta razveseljevali vse navzoče kluba „Zvezda“ in „Danica“. Klub „Danica“ se je tu prvič uvedel s prav simpatičnim nastopom.

Martinova beseda Šišenske čitalnice. Piše se nam iz Šiške: Priredili so tudi letos vrli šišenski čitalničarji na Martinovo nedeljo svojo običajno veselico z lepim vspehom. S slovenskimi zastavami okrašene prostore Kozlarjeve zimske pivarne so kmalu napolnili domačini in gostje iz mesta, ki vedno z veseljem obiskujejo prijazne veselice zavednih Šišencev. Slovanski zbor je krepko zapel čvrsto Volaričevo koračnico „Novinci“. Tužno, pa vender upanje na boljšo bodočnost slovenskega naroda vzbujajočo Vil-

harjevo „Naša zvezda“ in veselo Volaričevo „Pomlad in jesen“ so vrli pevci ponovili. V Vilharjevi skladbi ugajal nam je posebno tenorsamospev g. Pozniča. Vse priznanje vrlim šišenskim pevcem, osobito pa njihovem marljivemu in za gojitev slovenske pesmi vnetemu društvenemu pevovodji, g. učitelju Rožancu. Po završenih pevskih točkah in lepi deklamaciji začelo se je še živahnejše gibanje. Vse je čakalo začetka priljubljene burke „Lumpacij Vagabund“, 3. dejanje. Že izvrstni prevod Alešovceva jamči, da so se Šiškarji in drugi gostje od srca nasmejali zani-karni dvojici, krojaču Klopčiču in čevljarju Kneftri, gg. A. Schweigerju in Prdanu. K celotnemu vspehu predstave so pa z dobro pogojeno igro mnogo pripomogli gdč. Štrukljeva in Kržišnikova ter gg. Jančigaj in Šturm. Baš tako dobro, kot pri igri, zabavalo se je občinstvo pri tomboli. Nazadnje je pa zarajal mladi svet ob dobri godbi g. Piča, ki je ves čas pri vspehu igrala skoro same slovanske točke. Da smo se dobro imeli, k temu je mnogo pripomogla točna in dobra postrežba. Vrli Šišenci so pa lahko veseli vspeha Marti-nove besede, ki se je v vsakem oziru jako častno vršila za Šišensko čitalnico.

K poročilu o shodu kranjskih klobučarjev nam je kot dodatek došlo od predsedništva osnivalnega odbora „Klobučarske zadruge“ poročilo, da se je dalje še sklenilo: 1. V zadrugo se sprejme le tak klobučar, ki s pričevali do-kaže izučbo svoje obrti. 2. Klobučarsko obrt izvrševati in dotične izdelke prodajati smejo le člani zadruge. 3. Vsak na Kranjskem stanujoč klobučar mora biti član te zadruge. 4. Zadruga bo preskrbovala svoje ude proti primerno nizki ceni z blagom, kupljenim z lastnimi dohodki. 5. Ako se zdi odboru umestno, ustanoviti sme tovarno za klobučarske izdelke. V ustanovnem odboru so: Predsednik g. Dav. Francič iz Črnomlja, kateri ima ob enem nalog, o shoda sklepiti vse kranjske klobučarje obvestiti, in od-borniki: gg.: And. Jamnik iz Škofje Loke, Jožef Ovčjak iz Kranja, Fr. Urbas iz Logatca, Iv. Telban iz Borovnice, Ant. Trček iz Metlike in J. Janc iz Novega Mesta.

V Črnomlju snujejo „Bralno društvo obrtne zadruge“.

Iz Gradca se nam piše: Družbinski večer, katerega je priredila izvenakademična podružnica družbe sv. Cirila in Metoda, se je dobro obnesel. Vabilu na te večere se graški Slovenci vedno radi odzivajo, saj jim je tako dana redka pri-lika, prebiti nekoliko veselih ur v slovenski družbi. Odkar je žalibog zaspalo društvo „Edi-nost“, ki je svoje dni vrlo izpolnjevalo svojo nalogo, zadnja leta pa le še vegetovalo, nimajo graški Slovenci stalnega bivališča. Celo oni skupni izleti, ki so se včasih vršili ob obilni vdeležbi, so ponehali. V Gradcu je dokaj lepo število Slo-vencev, a ker nimajo zbirališča, ne poznajo se mnogo med seboj; drugih Slovanov je le malo, pa so boljše organizovani, zato se tudi lažje obranijo tujega vpliva. — Vdeležba prvega le-tošnjega družbinskega večera je bila jako lepa, zlasti smo v svoji sredi pozdravili mnogo slo-vanskih akademikov. Vspored je bil srečno izbran; čuli smo lep kvartet „Oblačku“, ki se je moral ponavljati ob živahnem ploskanju. Sledil je Murnikov „Narobe ideal“, ki je vzbujal zlasti pri damah mnogo zanimanja. Imenovana veselo-igra je za take prilike prav primerna. Predstava je bila gladka, zato so vsi predstavljalci želi

zasluženo pohvalo. Z zborom „Pogled v nedolžno oko“ se je vspehom zaključil in se je pričela prosta zabava in ples. Želimo le, da nam mar-ljivi odbor skoro priredi zopet lep večer. — n.

Razne stvari.

Nemiri med dunajskimi dijaki. Nemški dijaki z vseučilišča in tehnike dobe ukor, ker so napravili demonstracijo pred državno zbor-nico. Prelomili so zakon, ki veleval, da so zbi-rališča pod milim nebom v mestu, kjer je dr-žavni ali deželni zbor, prepovedana. Dne 13. t. m. so se pa židovski in nemškoliberalni dijaki na vseučilišču med seboj stekli. Ko so prišli poli-caji so pa vsi kričali nad njimi, da v pred-vežju vseučilišča nimajo ničesar opraviti. Mnogo dijakov je bilo ranjenih, nekaj zaprtih in več šip pobitih.

Begun. Ivan Golob, doma iz Cirknega, je pobegnil iz ječe v Karlau-u pri Gradcu. Paznik Sever je tekel za njim, a Golob se mu je ustav-ljal z meču podobnim orožjem, katero si je bil pripravil že v zaporu. Vnela se je med njima borba na ulici graški. Slednjič je paznik mahnil Goloba s sabljo in ga potem uklenil in odpeljal. Dobil je Golob k prejšnjim osim letom še jedno leto po vrhu.

Ruska vojna glasba koncertuje v Parizu. Dne 14. t. m. je godba koncertovala v veliki operi. Parižani jo povsod navdušeno vsprejemajo. Glasba broji 70 godbenikov. Ž njo peva 30 pevcev.

Češki delavci na Dunaju imajo društvo „sv. Cirila in Metoda“, katerega namen je skr-beti za češko božjo službo na Dunaju. Na tisoče goldinarjev morajo nabrati ubogi delavci, da se v 7. cerkvah pridiguje dunajskim Čehom v nji-hovem jeziku. Njihova glavna družba sv. Cirila in Metoda ima 4 podružnice, katerih ena je ob-hajala dne 7. nov. spomin 10letnega obstanka. Predpoldne je bila slovesna služba božja pri sv. Ani; pridigoval je dr. Stojan, državni poslanec, in maševal skolastik Einspieler. Vdeležba je bila velikanska. Zvečer pa so imeli Čehi jako lepo zabavo. Čudno veliko ljudstva se je udeleževalo tudi te svečanosti. Navzoči so bili nekateri češki, slovenski, hrvaški, rusinski in poljski državni poslanci. Po eden izmed vsake narodne skupine je pozdravil Čeha v svojem materinem jeziku.

Nemiri v Sjeničaku se sedaj razpravljajo pred porotniki v Zagrebu. Obtoženih je 36 oseb.

Žalostno! „Glas Medjumurca“, katerega je hotel izdajati kaplan Juraj Tomac za zapuščene Hrvate v Medjumurju, je dobil med vsem hrvat-skim narodom pet podpornikov, ki so skupno darovali 42 gld. in 43 predplačnikov. Današnji hrvatski listi javljajo, da je duhovna oblast g. Tomca vsled prizadevanja hrvatskih renegatov premestila iz Medjumurja. Z listom torej ne bode nič!

Nov hrvatski list nameravajo izdajati ne-kateri rodoljubni možje na Hrvatskem. Listu bode ista smer, kakor „Slov. Listu“: odločnost v boju za narodne interese, socializem in po-mirjenje med brati. Zagovarjal bode iskreno slogo med Hrvati in Srbi po gaslu: „Jedno tjelo, jedan rod, jedna misel, jedan rad“. Na čelu akcije stoji dr. Potočnjak, narodni zastopnik.

Avstrijsko Židovstvo broji 1.005.394 glav. Na Kranjskem jih je 96 preveč, na Koroškem 113, v Istri 171, na Goriškem 319, na Šta-jarskem 1782 in v Trstu 4640.

Andr. Druškovič,

38 (47-42) trgovec z železnino
v Ljubljani, Mestni trg št. 9/10.

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnega v železarijo
spadajočega blaga.

Štedilnike, lonce, pozlačene nagrobne križe, dre-
vesa za oranje, vodne žage in pile, kovanja za okna
in vrata, vsakovrstno orodje za mizarje, tesarje, klju-
čavničarje in kovače, cement, traverze in še veliko
drugih za rabo v hiši ali pri obrtu potrebnih stvari.

☛ Poštena postrežba. ☛

Cene kakor pri razprodaji!

JOSIP REBEK,

ključavničarski mojster,

Francovo nabrežje št. 13. LJUBLJANA Francovo nabrežje št. 13.

Priporoča svojo delavnico za naročanje vseh

☛ ključavničarskih del ☛

ter napeljavo

hišnih telegrafov in telefonov.

11 (52-43)

Postavlja strelovode

in prevzema tudi posamezna dela te stroke.

Cene nizke.